

El món (no) és un lloc perillós

Quan ets lluny, la llunyania és casa teva

De Xavier Gual

Un viatge sense prejudicis cap al mirall que són
els ulls dels estrangers

La crònica fresca i personal d'un empresari que viatja per feina
i descobreix com és la vida diària a països llunyans

“Ser amb forasters és com mirar-se a un mirall sense saber qui és dins i qui és fora”

Xavier Gual, un periodista reconvertit en empresari del sector dels acers, els darrers anys ha pogut viatjar per feina arreu del món, amb la voluntat afegida de trobar-se sense prejudicis de cara al mirall que són els ulls dels qui li són estrangers. Aquesta és una crònica subjectiva d'algú a qui li apassiona descobrir altres maneres de viure, que en cada contacte humà hi reconeix una manera de veure el món, i, alhora, hi troba un nou punt de vista des d'on entendre's a sí mateix.

La generació actual té per primera vegada a l'abast el fet de poder donar voltes al món de manera fàcil i relativament còmode. Fins fa poc era complicat, difícil i molt arriscat. La distància i les costums canvien la visió respecte de la realitat. Marxar lluny enfoca la vida, l'ajusta i la valora. La canvia. La por i la mandra a vegades obstaculitzen la ment i les cames. I l'aventura i el risc es magnifiquen sempre.

Un altre viatger, **Albert Bosch**, que es presenta com a “aventurer i emprenedor”, és l'autor del pròleg del llibre i habitualment visita llocs amb més poca gent que l'autor d'*El món (no) és un lloc perillós*, però coincideix amb ell en la manera en què es planteja els viatges: «M'agrada dir sovint que jo no vull “veure el món”, sinó que desitjo “viure el món”», d'aquesta manera destaca les diferències entre “fer turisme” i voler descobrir el que succeeix realment als nostres llocs de destí. Bosch ha publicat un parell de llibres i fa conferències on encomana idees sobre el fet de conèixer el món amb una filosofia semblant a la de Xavier Gual en molts aspectes.

Punts de trobada per a noves coneixences

“Al-Magrib, Zhongguo (la Xina) i rodalia, Amèrica inqualificable i Europa, l'entelèquia finita”

Països: Tunísia, El Marroc, Algèria, Líbia, Xina, Corea del Sud, Taiwan, Estats Units, Mèxic, Noruega, Finlàndia, Irlanda, Anglaterra, Itàlia, Turquia,...

Ciutats: Tunis, Sfax, Trípoli, Misrata, Casablanca, Rabat, Alger, Shunde, Guangzhou, Hong Kong, Taipei, Seül, Mèxic DF, Mexicali, Nova Orleans, Houston, Kansas City, Los Angeles, Las Vegas, Chicago, Nova York, Hannover, Stavanger, Buxton, Dublín, Brussel·les, Venècia, Roma, Istanbul, Ylläs, Hèlsinki,...

El pas per diversos països i ciutats de tot el món han permès descobrir a Xavier Gual diferències evidents entre personalitats, caràcters i costums, però el més interessant han estat, segurament, les coincidències. I d'aquí ve el títol; el convenciment que “el món no és un lloc perillós” es fruit de la confiança que existeixen unes semblances entre la gent d'arreu, que no hi entenen de fronteres.

Encara que Gual es plantegi la visita a diversos punts de la geografia mundial amb voluntat d'aplegar-ne informació que pot renovar la seva manera de veure'ls, fa explícita la seva opinió sobre el que hi ha pogut trobar, encara que hagi d'anar més enllà de la imatge amable i superficial que podrien tenir a ulls del turista:

“Hi ha nepotisme per triplicat, a Líbia? Tres fills del tirà fan cua per intentar retenir el poder del seu pare quan els deixi o es mori. Dictadures hereditàries? De moment ha funcionat a Síria amb un fill i a Cuba amb un germà. Ja no funcionarà ni a Egipte ni a Tunísia. Deixant a part les monarquies, que ho han sabut reglamentar i consolidar fins on han pogut, ens queda el cas de Líbia i el de Corea del Nord, on ja passen al nét. Nepotisme endogàmic i familiar.”

En trobar-se en situacions estranyament conegudes, l'autor tampoc pot evitar fer de tant en tant algun viatge cap a la seva memòria i la dels seus avantpassats, al seu lloc d'origen:

“Alguns dels meus avantpassats propers, molt propers, tenien por de la Guàrdia Civil només d'ensumar la seva presència. Malgrat ser innocents de tot des que va acabar la guerra, portaven a les espatlles aquella càrrega de culpabilitat per ser gent normal i humil en un país dominat per l'abús i els intolerants. Una culpa fomentada per uns militars rebels contra els pobres diables que, per convicció o forçats, van defensar la legitimitat vigent i democràtica d'aquells temps de convulsió”

Abans que se'n parli a les notícies

Una de les experiències més sorprenents que Xavier Gual ha extret dels viatges ha estat la de tenir la sensació d'haver estat als llocs just abans que hi succeís algun esdeveniment que ha estat noticable. Probablement no és més que una coincidència, però li ha servit per constatar la gran diferència entre allò que ell ha detectat sobre com es viu en aquell lloc i allò que se n'ha dit després als mitjans, potser per diferències en el lloc on se situa el punt de mira. Perquè després dels grans esdeveniments i els conflictes sovint queda diluït el dia a dia habitual dels llocs.

“Camino fins a la plaça principal de Trípoli. La plaça Verda, òbviament, tot i que a punt de canviar de color. Veig el mar, un vespre trist, gris i en una ciutat sense llums. La medina del costat és la més lànguida que he visitat mai. Tot és desencís, tot és fredor, tot és una frustració resignada. Parades de roba funcional, estris de neteja i cura personal, la zona del menjar (més aviat poc) i

no sóc capaç de trobar cap lloc on comprar algun disc de música tradicional. Hi ha pa, hi ha benzina barata, hi ha llum i aigua gratis per a tothom. Res més. Les dictadures que duren agafen un aire d'eternitat estranya. Sembla que no poden acabar mai. De cara a la galeria, ningú no hi està en contra, no hi ha crítica local, tothom sembla conforme. Hi ha una majoria silent, conformada.

És com una manta que tapa. Una pàtina que vol uniformar. I, de cop i volta, la revolta.”

Una elegia a la solitud mentre s'està envoltat de persones

“El llibre sobretot parla de persones i vida a grans ciutats. Estarem normalment a megalòpolis del món. A llocs a on hi milions de persones al voltant. Amb tota la variable que això suposa de diversitat i fins i tot de conflicte, a vegades. Tot i que la majoria són bona gent, sens cap mena de dubte. Aquest és un llibre per trencar tòpics sobre llocs i sobre gent dels quals parlem d'oïda. És una elegia a la solitud envoltat de persones al nord d'Àfrica, Àsia, Amèrica i Europa.”

«Viatjar, seure al costat d'algú al carrer i escoltar-lo. Qualsevol. Aquesta és una raó essencial per la qual val la pena viure.»

Més sobre l'autor

Xavier Gual amb vint-i-pocs va participar com a periodista a mitjans escrits i radiofònics com *Regió-7*, *l'Avui* i la Cadena-13. Poc abans dels trenta es va incorporar al món empresarial i industrial. Actualment dirigeix dues societats del sector dels acers. La seves vocacions d'observador, crític i escriptor han convertit els seus freqüents viatges professionals en una recerca constant de persones i experiències per explicar. Parla sis idiomes. Publica articles d'opinió a diaris i revistes.

Fitxa del llibre

Títol: *El món (no) és un lloc perillós*

Autor: Xavier Gual

Col·lecció: Viatgers, 5

Pàgines: 256

Format: 15,5 x 23,3 cm

Preu: 16,90 euros

ISBN: 978-84-9034-236-7